

Anh yêu em Sơ mi trắng

Còn với cô, cô luôn chọn cho mình chiếc áo sơ mi trắng của nam, cảm giác một thân hình nhỏ bé trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, chiếc áo dài che khuất cả thân hình yếu đuối mong manh của cô làm cô thấy mình quá đơn độc trong dòng phố đông đúc người qua lại.

Đã rất lâu rồi như một thói quen cô luôn chọn cho mình chiếc áo sơ mi trắng mỗi lần ra phố. Tiết trời tháng năm khiến con người ta dễ dàng cáu gắt, dễ dàng bỏ lại phía sau cái nắng nóng để ru mình trong những căn phòng mát rượi điều hòa. Cũng chẳng khó hiểu gì khi ra phố con người lại tạo cho mình những lớp nguy trang kín bưng và đầy màu mè như vậy. Những chiếc xe máy chạy vụt qua, những bóng người trong chiếc áo chống nắng dày hai lớp, những tấm khăn choàng chân kín hết cả đôi chân dài. Còn với cô, cô luôn chọn cho mình chiếc áo sơ mi trắng của nam, cảm giác một thân hình nhỏ bé trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, chiếc áo dài che khuất cả thân hình yếu đuối mong manh của cô làm cô thấy mình quá đơn độc trong dòng phố đông đúc người qua lại. Cô không thích mấy cái gọi là trào lưu, từ lúc nào con người ta tạo cho mình thói quen ra đường với những bộ trang phục chống nắng chẳng khác gì ninja, kín bưng từ đầu tới cuối đến cả đôi mắt cũng được nguy trang bằng chiếc kính râm chỉ một màu đen huyền bí. Với cô màu trắng như một lời nhắc nhở về cuộc tình đã qua, chiếc áo sơ mi trắng vẫn luôn theo chân cô từ bấy lâu nhưng chàng trai ấy đã rời xa cô, một người quay bước chẳng trở về để lại mình cô với trái tim tan vỡ theo tháng năm đầy sóng gió.

Lần đầu nhìn thấy cậu trong bộ sơ mi trắng quần jeans đen, cùng chiếc cặp sách chéo Polo khiến trái tim non nớt của cô thổn thức. Hình ảnh ấy khiến cả cuộc đời này cô không thể xóa bỏ, mái tóc hạt dẻ nụ cười với chiếc răng khểnh dễ thương làm cô rơi vào trạng thái mơ màng khó lòng cưỡng lại. Đó là những ngày của tháng 10 mùa thu đầy gió, chàng trai đó nhẹ nhàng bước vào đời cô như một cơn gió mát lành và êm dịu. Cuộc gặp gỡ của những năm tháng ngồi trên ghế nhà trường khiến trái tim cô có những rung động nhẹ nhàng, lúc dịu êm trong lành, lúc nhói lên vì sự xúc cảm dâng đầy. Hình ảnh nụ cười tan vào trong gió của những khi cậu bên cạnh cô, hình ảnh cái nắm tay đầu đời và sự ngưỡng ngàng của cậu khi tỏ tình lần nữa làm trái tim của cô nhói đau. Vậy mà những ngày tháng ấy vụt qua một cách chóng vánh, có lẽ vì hạnh phúc đến quá nhanh thì cũng dễ dàng tan vỡ như bong bóng xà

phòng. Ngày đó với cô là một sự sụp đổ, hình ảnh người con trai mà cô đã từng xao xuyến bị lấp đầy bởi nỗi thất vọng, sự hụt hẫng. Nụ cười đó chẳng còn là của cô, cái nắm tay ấm áp bỗng chốc trở thành hư vô, khuôn mặt đó cứ tan biến dần theo tháng năm để lại trái tim bị tổn thương mà không thể bật khóc thành lời. Cô đi kiếm mình trong những kỷ niệm, những nơi anh và cô đã đi qua cô chẳng dám đối diện bởi lẽ trái tim cô không thể chịu đựng được cái cảm xúc nhói đến nghẹt thở khi quay cuồng trong cái quá khứ đã qua. Cô bỏ trốn thực tại, cô lẻ bóng đi về trong nỗi buồn chôn vùi, và cô không níu kéo tình yêu đã mất. Vì anh vô tâm bỏ rơi cô trong cuộc đời này, những cái kẻ vai hờ hững khiến cô không thể thương tiếc cho bản thân mình. Cô chấp nhận là người rời xa anh, để không thể làm mình đau hơn nữa nhưng cô không thể từ bỏ cho mình thói quen khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc áo sơ mi trắng đi bên cạnh cô như một lời nhắc nhở vì những tổn thương cũng như niềm tin đã bị đánh mất. Nhưng sơ mi trắng không bao giờ khiến cô thấy tệ nhạt, người gây ra nỗi đau là anh, kẻ xem cuộc tình là một trò chơi, còn chiếc áo sơ mi chỉ là một ấn tượng ban đầu khiến trái tim cô thổn thức mà thôi. Vậy nên cô yêu chiếc áo sơ mi trắng, đồng nghĩa chiếc áo sơ mi trắng luôn được khoác lên người cô như vật bất ly thân. Mỗi khi ra đường cô luôn bé nhỏ trong chiếc áo sơ mi nam rộng và dài, soi mình trong gương cô khẽ mỉm cười vì thấy mình lọt thỏm trong màu trắng, nhưng điều đó không khiến cô bận tâm đơn giản vì cô choẹt nhận ra mình đã yêu sơ mi trắng từ lúc nào không hay.

...

Còn anh kẻ tệ nhạt và không thích màu mè, như một điều bất khả xâm phạm anh chỉ chọn cho mình chiếc sơ mi trắng mỗi ngày đi làm, quá thể lắm cũng chỉ là những chiếc áo sơ mi trắng cách điệu bằng những họa tiết in chìm hoặc sơ mi kẻ nhạt trên nền trắng tào nhả. Lần đầu thấy cô anh đã bị thu hút bởi chiếc sơ mi trắng, một người con gái xa lạ mong manh trong chiếc áo rộng thùng thình thật quá khác biệt với hàng trăm con người màu mè trong chiếc áo chống nắng giữa tiết trời tháng năm oi bức. Chỉ vô tình lướt qua nhau trên vạch trắng của cột đèn giao thông, vậy mà nó khiến anh như ngừng thở. Nhưng lý trí mách bảo anh, chắc đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, bây giờ thời đại nào rồi mà vẫn dùng sơ mi nam làm áo chống nắng. Lần thứ hai thấy cô, anh đi ngang qua cô khi cô dừng xe mua đồ ăn bên một chiếc xe đẩy ở trên vỉa hè, vẫn trong chiếc áo sơ mi trắng cô trông thật đơn độc và nhỏ

bé. Lần thứ ba thấy cô đang trên chiếc xe lao chậm chậm ra phía bên kia đường, đối diện với cơ quan làm việc của anh thì anh mới ngó người ra vì quá đổi ngạc nhiên và vui sướng. Hóa ra bấy lâu nay cô làm việc rất gần anh, chỉ cách nhau một con đường, chả trách anh nhìn thấy cô lại có cảm giác gần mà xa tới thế. Kể từ ngày đó anh luôn cố tình về muộn hơn chút ít, cứ canh giờ về của cô là lại âm thầm đi sau cô một khoảng cách nhất định, có những hôm thấy cô lơ đãng gõ những nhịp tay khi dừng đèn đỏ khiến anh không khỏi nao lòng mà xao xuyến. Có những hôm trời trở gió khiến chiếc áo sơ mi trắng bay lất phất vì quá rộng so với thân hình cô khiến anh cứ buồn cười, hóa ra có những niềm vui chỉ đơn giản như vậy. Khổ tâm thay dù đã thấy cô rất nhiều lần rồi nhưng anh vẫn không biết dùng cách nào để chủ động làm quen với cô trước, chẳng nhẽ cứ mãi làm cái bóng đi sau cô mỗi lúc tan tầm như vậy sao???

Tháng 6 trời bất chợt những cơn mưa, khát mưa sau những ngày hè oi bức khiến con người ta dễ chịu và yêu đời hơn. Trên những con đường về rợp bóng cây, những giọt nước mưa còn vương vấn. Và cô vẫn lẻ bóng đi về mỗi ngày; công việc hiện tại khiến cô không thấy thoải mái vậy nên chỉ có những lúc được về nhà mới cho cô được cảm giác an toàn và hạnh phúc nhỏ nhoi mà thôi. Chiều nay cũng thế, trời đang hùng hực nắng bỏng phút chốc đổ cơn mưa rào, mọi người như vỡ òa còn cô vẫn giữ cho mình khuôn mặt tĩnh lặng và trầm mặc. Thời gian qua cô sống trong sự cô đơn và hiu quạnh, một mình một căn phòng, một nơi xa lạ mà cô đến lần đầu, một công việc hơi quá sức và những con người ngang trái khiến cô mệt mỏi. Điều kiện không cho phép cô được từ bỏ, vẫn phải kiên cường đi về mỗi ngày, vẫn cố gắng yêu đời nhưng đó chỉ là sự gượng ép cho những đêm dài cô vượt qua nỗi sợ hãi. Vậy mà chẳng ai biết tới, cũng không ai hay cuộc sống của cô lại đơn điệu và nhạt nhòa tới thế. Dạo này chẳng biết cố ý hay vô tình cô rất hay chạm mặt với một chàng trai trẻ cùng cơ quan, nhìn qua cũng biết là một chàng trai độc thân và khá nhút nhát, nhưng là người mới nên cô luôn giữ thái độ thận trọng và có chút chùng mực vì biết ít nhiều chàng trai đó cũng hơn tuổi mình. Cũng như vậy dạo này cô thấy trong cơ quan có xì xào nhiều tiếng ra tiếng vào, không chắc là chủ đề về ai nhưng chắc một kẻ ngoại lai như cô điều đó là khó tránh khỏi.

... Sơ mi trắng

Đã tháng 6 rồi cơ đấy, vậy là gần một tháng nay anh trở thành kẻ vô hình âm thầm theo sau bóng một người con gái xa lạ, cũng nhiều lần tìm cách tiếp cận nhưng không hiểu sao ở gì đó trong cô là sự lạnh lùng và khó nắm bắt. Ngày nào cũng cố tình về muộn, từ tầng 3 nhìn xuống qua lớp kính dày, mỗi lần thấy dáng cô liêu xiêu bước ra khỏi cánh cửa chính của tòa nhà đối diện là anh phi thẳng xuống tầng hầm lấy xe chuẩn bị công việc mà theo ai nghĩ cũng hết sức là ngớ ngẩn của một kẻ điên tình. Hôm nay cũng thế, giờ tan tầm đã đến nhưng anh vẫn cố nán lại để ngóng sang tòa nhà bên cạnh, chẳng phải chờ lâu khi anh đã thấy cái bóng bé nhỏ của cô vừa tiến ra khỏi tòa nhà, chưa kịp cười trong vô thức thì phía sau cô là một chàng trai cao ráo, nhìn cũng không đến nỗi nào đang chạy theo cô và nói gì đó, nhìn cái cảnh hai người vui vẻ trò chuyện với nhau đến lúc khuất sau nhà để xe khiến anh phát giác nhận ra: thôi xong, kiểu này không thể chần chừ thêm được nữa.

Cuối ngày hôm đó anh thờ thẩn như một kẻ mất hồn khi không tài nào tập trung để tìm cách tiếp cận với cô, anh cũng chẳng chạy xe theo cô nữa vì cứ nghĩ đến cái cảnh cô cười nói với người khác là khiến anh mất kiểm soát. Cũng chẳng thể trách được, anh không bắt đầu chủ động thì làm sao cô có thể để ý đến anh, cho dù xét về mặt ngoại hình thì anh cũng được cho là tạm ổn. Cứ như vậy cho tới khi chiều tà, anh mới buồn bã giắt xe về nhà, tâm trạng không tốt cũng khiến anh chẳng muốn chạy xe nhanh chỉ muốn đi từ từ mà hít thở một chút gió trời cho thanh thản, đi qua con ngõ nhỏ chính là nơi cô thường rẽ về phòng trọ của mình khiến anh không thể không để tâm. Đi theo cô bấy lâu nay, anh biết rõ nơi cô sống cũng như thời gian cô hay lui đi lui về nhưng không tài nào anh có thể tìm lý do mà làm quen hay tạo ấn tượng với cô được. Vậy mà từ xa xa đâu đó anh cứ nghĩ mình nhìn nhầm khi thấy cái bóng dáng bé nhỏ của cô đang loay hoay bên chiếc xe máy, vội vã dừng xe ngay bên đường thăm dò tình hình, có vẻ như cô đang gặp vấn đề khó khăn thật, cơ hội đây rồi chẳng cần nghĩ thêm chút nào anh cho xe băng qua đường, từ từ tiến về phía cô rồi chậm chậm dừng xe ngay bên cạnh.

Đã cuối buổi chiều rồi, hôm nay cô về muộn hơn mọi khi vì tập tài liệu làm giờ, chẳng mấy khi về phòng muộn nên cô cũng có chút gì đó không quen. Vậy mà chẳng hiểu sao con xe quái đản đang đi bình thường tự nhiên chết máy, cô cũng chưa gặp cái trường hợp nào oái ăm như thế bao giờ, chết máy rồi đề mãi chẳng lên thành ra cứ tiến thoái lưỡng nan vậy. Chẳng nhẽ đặc bộ về nhà trong khi cô cũng muốn thử thêm vào lần nữa, nhưng càng thử nổ máy

thì đó chỉ kêu tè tè thêm mấy cái yếu ớt rồi tắt hẳn. Vừa buồn cười vừa bực mình làm cô đâm ra dõi luôn cái xe yêu quý của mình. Đang lúc ấy cô thấy phía sau mình một người con trai chưa kịp định hình gì thêm, đã nghe thấy giọng nói khá ấm nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ: “Xe bị gì vậy hả em???” lúc ngoảnh đầu ra, cô có hơi sững sốt vì khuôn mặt đó cô cũng có gặp một vài lần, là anh chàng làm đối diện với cô quan của cô, cô không quan tâm nhiều lắm nhưng mấy lần vô tình thấy anh, cô đều thấy chiếc áo sơ mi trắng vậy nên cũng có chút xao lòng. Trong hoàn cảnh trở trêu hiện tại cô thật chẳng biết nói gì hơn ngoài cái mặt méo xẹo mà dạ một tiếng, rồi thì sau đó có trình bày cái sự cố hơi ngu ngu kể trên. Cũng không biết mô tả cái cảnh hai người, một nam một nữ bên con xe như thế nào, rồi thì có trò chuyện mang tính chất khách sáo, có thấy anh ngó nghiêng thử nố máy dùm cô và những hành động của một người con trai không hề quen biết rất đổi chân thành. Cũng biết rằng tính cô rất hay ngại ngùng và cảnh giác với người lạ nhưng khi nhìn từ phía sau của anh, chiếc áo sơ mi trắng cũng không thể không gợi nhớ cho cô những cảm xúc bất chợt. Cuối cùng thì con xe của cô cũng chịu yên phận mà nố máy, cô cũng vui lắm vì không biết cứ kéo dài tình trạng này mãi thì làm sao đây, vội vàng chào anh về trước khi nói lời cảm ơn mà lòng cô không khỏi xao động, trên đoạn đường về cô không thể kiềm chế cái cơ mặt của mình vì cứ cười trong vô thức, tự nhiên ngày hôm nay vui đến lạ.

Cái lúc anh nhìn vào mắt cô khi lần đầu được đứng đối diện, anh mới hiểu rằng đôi mắt cô rất khác, nó không quá đẹp và sắc, cũng không thuộc đơn giản và dễ hiểu như anh từng nghĩ. Sâu thẳm ở trong là những bí ẩn cũng như lo lắng và e ngại, anh từng gặp rất nhiều cô gái nhưng lần đầu anh thấy cô là để anh hiểu rằng để lấy được lòng tin của cô không phải là một điều đơn giản. Hôm nay cô không mặc áo sơ mi trắng khoác ngoài như mọi ngày, có lẽ cũng đã chiều tàn nên cô chỉ mặc áo quần làm việc công sở mà thôi. Đứng với cô gần như vậy mới biết cô khá nhỏ nhắn, nhưng ở đâu đó là sự mạnh mẽ toát ra ngay từ bên trong, nhìn thấy nụ cười méo xẹo của cô khi được hỏi anh cứ buồn cười, chắc là cô đang lo lắng lắm nên mới biểu hiện ra trên khuôn mặt được kiểu như vậy. Anh cũng chỉ cười nhẹ rồi tiến lại xem giúp cô:

“xe em có hay bị như này không???”

“dạ, là lần đầu anh ạ!”

“Xe ga thường bị như này lắm, đừng có lo”

“Là sao hả anh??”

“uh, kiểu em đang đi rồi từ từ thả ga, sau đó xe nó lại tắt lịm luôn đúng không??”

“hi, đúng rồi đó anh, em nhả ga để giảm tốc độ nên xe chết máy đấy ạ!!!”

” Kiểu này tạm thời trước mắt là em phải để cho xe nghỉ một lúc, sau đó lại nổ máy, đừng nổ máy vội lại làm nó ì ạch hơn thôi. Còn lâu dài thì em mang ra đại lý chính hãng của nó bảo họ căn chỉnh lại phần chế điện tử là Ok ngay”

” Vâng, chắc là em sẽ cố đưa nó đi ra quán sớm, chứ kiểu này em phát hoảng lên mất”

“haha, làm gì mà phải hoảng, bình thường thôi mà...”

“Dạ...tại tính em cứ hay lo nên...”

Cùng lúc đó thì con xe của cô lại bắt được nhịp và nổ máy một cách ngon lành, anh quay sang nhìn cô thấy cô vẫn đang nép mình phía sau anh, nhưng khuôn mặt đã được dẫn ra vì nụ cười tỏa nắng. Anh cũng có lỗi nhịp mất mấy giây vì lần đầu thấy cô cười, hóa ra khi cô cười tất cả những gì lo lắng của anh đều tan biến, nụ cười ấy hết sức thanh thoát và nhẹ nhàng nhưng lại khiến người đối diện bị mê say đến thế. Tổng thể khuôn mặt cô không quá đẹp, nhưng nhìn khá hiền tuy nhiên anh biết đằng sau khuôn mặt ấy là một sự tinh quái và phá cách của cô, nhìn chiếc điện thoại cô đang cầm trên tay cũng đủ làm cho anh thích thú, mấy người dùng hãng điện thoại này không phải kiểu thường, rất cá tính và gây người khác phải đi đến bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nhận được lời cảm ơn từ cô, anh thấy vui hẳn, mãi sung sướng trong niềm vui anh suýt chút nữa thì quên cái mục đích của mình, khi cô chuẩn bị nhả ga để đi anh mới vội vàng đánh tiếng:

“Mà anh trông em quen lắm, có phải em làm ở công ty SXNK ở đường Lê Hồng Phong không??”

“Dạ, đúng rồi ạ!! Làm sao anh biết vậy ạ??”

“Anh cũng làm việc cạnh đó mà, bọn mình có duyên ghê!!!”

Kể từ dạo đó mỗi ngày đối với cô nhen nhóm lên những niềm vui nhỏ bé, giữa cái thành thị ồn ào này được quen biết và tâm sự với một người bạn là những lúc khoảng trống trong cô được lấp đầy. Rồi từ bao giờ trong cô biết xao động, biết buồn vui mỗi khi được cùng anh đi dạo phố những ngày cuối tuần. Thấm thoắt những cơn gió lạnh đầu mùa đã chớm đông, giờ đây ra đường cô chẳng thể khoác trên mình chiếc áo sơ mi trắng nữa điều đó cũng khiến cô nguôi ngoai về một chút hoài niệm cũ đã trở thành quá khứ. Tháng 11 tiết trời khá lạnh mạn cho các cặp đôi, tuy nhiên giữa cô và anh vẫn vậy, mỗi quan hệ này cứ ngấm ngấm ctheo dòng chảy, không dồn dập mà cứ nhẹ nhàng như một cơn gió heo may cuối mùa vậy. Sinh nhật, mới nhắc tới hai chữ ấy thôi mà lòng cô cứ rờn ràng, chẳng phải sinh nhật của cô vậy mà cô cứ ngóng trông đến từng ngày. Chiếc khăn quàng tự tay cô đan đang nằm ngay gần và gọn gàng trong chiếc hộp thắt hình nơ xinh xắn, dành cả tháng trời tỉ mỉ đan rồi cười vu vơ một mình khiến nhiều lúc cô thấy mình thật dở hơi đến lạ. Cái cảm xúc này cô không dám khẳng định, nhưng với cô đó là một thứ cảm xúc trong trẻo nhưng không kém phần mạnh liệt. Sẽ nhanh thôi, cuối tuần này đã là ngày sinh nhật của anh vậy mà cô vẫn không hiểu sao thời gian đôi lúc lại chậm chạp trôi qua một cách ịch đến như vậy. Đôi khi cô cũng không hiểu chính bản thân mình đang làm gì nữa...

Hẹn anh vào một ngày mùa đông trở gió, tiết trời đang đẹp vào cuối chiều bỗng chốc đổ cơn mưa nhẹ khi màn đêm buông xuống. Cô kéo chiếc áo qua bờ môi đang lạnh, hôm nay cô có trang điểm nhẹ, ăn mặc cũng có phần chín chu hơn so với mọi ngày chỉ vì muốn gây ấn tượng với anh. Giữa cơn mưa phùn đang bắt đầu nặng hạt, trái tim cô bỗng chốc đập mạnh khi nhìn thấp thoáng thấy bóng anh bên chiếc cửa kính của quán cà phê Rosy, anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, dáng vẻ trầm ngâm khiến cô bất giác mỉm cười. Đang tính chỉnh sửa lại chiếc áo khoác nhẹ trước khi gặp anh, vậy mà khi ánh mắt cô nhìn thấy mình trong đôi mắt của anh thì anh đang ở trong vòng tay của một người con gái khác. Cái khoảnh khắc ấy khiến cô chợt thấy nhói, hóa ra cảm giác bị bỏ rơi lại khiến cô cảm thấy mình bị tổn thương đến như vậy. Vội quay mặt bước đi cũng là lúc cô thấy khóe mắt mình cay cay, hộp quà từ bàn tay cô rơi trong vô thức. Bầu trời đổ cơn mưa lớn, vậy mà cô cảm thấy lúc này đây mình thật may mắn, nếu không có những hạt mưa rơi vào đôi mắt thì cô chẳng biết mình đã khóc nhiều đến thế nào.

...

Khi nhận được tin nhắn của em hẹn gặp tôi ở quán cà phê rosy trái tim tôi đã phấn khích đến nhường nào, tôi đã dự định sẽ mời em đi ăn vào cuối tuần này. Hôm đó là sinh nhật của tôi, tôi chỉ muốn bên cạnh em vào sinh nhật 28 của mình, hôm đó tôi sẽ chờ để nói với em những điều chưa bao giờ. Vậy mà, mọi thứ vượt quá sự suy tính của tôi, khi nhìn thấy em trong đôi mắt mình của mình; thì trở trêu thay tôi đang được ôm chặt từ phía sau. Cô em họ thân thiết của tôi từ thừa thớt ấu đang khiến tôi rơi vào hoàn cảnh không thể dễ hiểu nhầm hơn được nữa. Tôi thấy cô ấy vụt chạy, còn tôi cũng vội vàng buông tay ra cô em họ tình nghịch khi nghe bên tai thoáng lời chúc sinh nhật ngọt ngào không kém cái hành động dờ khóc dờ cười ấy. Em chạy rất xa tôi, chiếc hộp quà gần nơ xinh xắn bị em bỏ rơi lại trông đến đơn độc. Tôi đã chạy rất nhanh theo em để rồi khi nắm được bàn tay em, tôi cảm nhận được sự lạnh buốt trông đôi tay mềm mại ấy. Em khóc, những giọt nước mắt hòa lẫn với cơn mưa khiến trái tim tôi đau nhói, em gạt tôi ra trong sự tức giận còn tôi cố ôm em thật chặt mặc cho em đang cố vùng vẫy khỏi thân hình cao lớn của tôi. Tôi không muốn nói với em những điều này trong cái tình huống như này, tôi đã mơ về một không gian thật nồng ấm, tất cả phải thật hoàn hảo. Vậy mà giờ này chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nếu bay giờ không nói chẳng biết đến bao giờ tôi mới có thể ôm em chặt đến như này được nữa. Không quan tâm những hạt mưa đang khiến đôi vai tôi buốt lạnh, tôi mặc kệ hét lên:

“Em có thể thấy và nghĩ gì đi chẳng nữa, nhưng những gì anh nói sau đây mới là sự thật...anh ...yêu ...em ...sơ mi trắng”

Em nhìn tôi, đôi mắt ngấn lệ kèm theo sự ngạc nhiên không kém; lúc này tôi mới buông em ra và như để chứng minh những điều trên tôi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi em. Em như hóa đá ngay sau đó, cái hôn bất ngờ khiến em đỏ mặt còn tôi lại thấy em vô cùng đáng yêu. Lúc này, chẳng biết vô duyên vô cớ như nào cô em họ tình nghịch lại xen ngang câu chuyện của chúng tôi, cái mắt tinh anh của nó cứ nhìn em một cách đầy thú vị rồi đồng dục tuyên bố một câu xanh rờn:

“Hóa ra là chị dâu tương lai của em??? Ông anh họ em nhìn thế mà cũng ém hàng kỹ vậy?? Nếu biết trước em đã không nhẹ nhàng mà phải dịu dàng với anh hơn nữa, như vậy mới vui chứ anh nhỉ??”

Tôi đem mắt nhìn nó như muốn đốt cháy cái mặt không thể gọi đòn hơn được

nữa; như biết ý nó giả vờ ngây ngô rồi chuồn lẹ vào dòng người đang hối hả trên đường. Lúc này em mới nhìn tôi đến dịu dàng, tôi cười nhẹ vuốt mái tóc rối của em còn em then thùng nắm chặt bàn tay với nhau trông đến buồn cười. Như chợt nhớ ra điều gì, em vội chạy về phía cuối đường khiến tôi hoang mang chạy theo em; khi em quay lại về phía tôi thì tôi thấy trên tay em là hộp quà trên tay mặc dù đã bị rách đi một phần góc vì va chạm với nền đường. Và khi em quàng chiếc khăn len cho tôi, cơn mưa nặng hạt bắt đầu dịu xuống, dòng người trên đường cũng bắt đầu thưa dần. Tôi cầm tay em thật chặt đi trên con đường trải đầy lá vàng của tiết trời mùa đông se lạnh; chỉ cần em bên cạnh tôi như vậy tôi lại thấy em trong chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh trong những ngày hè đầy nắng, lúc đó nụ cười em đã hòa vào trái tim tôi quện chặt. Em...cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng...cô gái mà tôi luôn chờ để nói những điều chưa bao giờ đó là: “Anh ...yêu...em Sơ mi trắng.”